

Arrest

nr. 210 474 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gezien de beschikking van 1 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 9 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij neergelegd ter terechtzitting van 21 september 2018.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. (Oud) Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, in overweging te nemen, thans gegronde te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoekster om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar echtgenoot M.I. en het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was geen beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de

Macedonische autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer naar Macedonië. In dit verband wordt verwezen naar de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en op grond waarvan deze de mening is toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het feit dat verzoekster niet naar Macedonië terug kan omdat zij aan epilepsie lijdt, zoals geattesteerd door de veelheid aan medische documenten die ze neerlegt, en zij hierdoor niet kan werken en daardoor economische problemen zou kennen, wordt opgemerkt dat die problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Macedonië, indien zij daartoe de nodige demarches onderneemt, niet opnieuw bijstand zou kunnen krijgen vanwege de autoriteiten en hulp van haar familiale entourage. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter volledig in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Zo gaat verzoekster niet of nauwelijks in concreto in op, minstens laat ze geheel na concrete en valabele argumenten aan te brengen die afbreuk zouden (kunnen) doen aan of een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot M.(...) I.(...) en het huiselijk geweld waarvan u het slachtoffer was, geen beroep kon / zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische autoriteiten, met wie u overigens zelf nooit problemen kende (CGVS p. 8-9), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van terugkeer naar Macedonië. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat deze geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet heeft gedaan. U verklaarde in dit verband dat u zelf éénmaal klacht ging neerleggen bij de politie, namelijk in het politiebureau van Bit Pazar (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verhaal kon doen, dat alles genoteerd werd en dat er een proces-verbaal werd opgesteld – dewelke u zelfs diende te ondertekenen – en dat de politie verklaarde dat ze het nodige zouden doen en u op de hoogte zouden houden (CGVS, p. 11). Hoewel de politie zei dat ze stappen zou ondernemen, hoorde u achteraf niets meer van hen (CGVS, p. 11) U deed echter zelf geen enkele poging om te informeren over welke stappen de politie allemaal ondernomen had (CGVS, p. 12). U stelde verder ook geen enkele andere pogingen te hebben ondernomen om klacht neer te leggen – noch voor de aanhoudende mishandeling waarvan u het slachtoffer werd, noch voor de doodsb bedreigingen die M.(...) soms uitte aan uw adres en dat van uw familie – of om elders bescherming te zoeken voor de problemen met uw echtgenoot (CGVS, p. 12 en 20). U deed evenmin enige poging om het gebrek aan optreden vanwege de politie n.a.v. uw eerste klacht aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Macedonië (CGVS, p. 17). U verklaarde in dit verband dat u niet wist waar u naartoe zou kunnen gaan. Bovendien verwees u naar het feit dat uw echtgenoot u- nadat hij ontdekt had dat u éénmaal klacht tegen hem had neergelegd - niet meer alleen liet buitenkomen (CGVS, p. 17) en dat u eigenlijk niet goed wist waar u precies zou moeten zijn hiervoor (CGVS II p. 20-21). Aan uw beweerde isolement in Macedonië kan echter weinig geloof worden gehecht, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u uw zoon soms ging afzetten aan school (CGVS II, p.

8), dat u ongeveer om de 20 dagen/elke maand gedurende 2 dagen/nachten samen met uw zoon bij uw familie op bezoek ging (CGVS II, p. 11), en dat u met uw beide ouders – en na het overlijden van uw moeder enkel nog met uw vader – éénmaal per maand op doktersconsultatie ging in het staatsziekenhuis van Skopje (CGVS II, p. 12). Bovendien beschikte u sinds minstens anderhalf jaar over een mobiele telefoon (CGVS II, p. 10-11). Daarnaast had u evenzeer op regelmatige basis contact met uw vriendin F.(...), die u op verschillende manieren ondersteunde (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 11 en 16). Bovendien blijkt uit uw vluchtrelaas dat u er zonder problemen in slaagde om samen met uw zoon het huis te verlaten, waarna u nog gedurende vijf dagen bij uw vriendin F.(...) in Tetovë verbleef (CGVS I, p. 20). U deed evenmin een poging om in die periode hulp te vragen van de Macedonische autoriteiten voor de problemen waarmee u geconfronteerd werd (CGVS I, p. 20). Gevraagd of u in geval van nieuwe problemen met uw echtgenoot een beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten, antwoordde u negatief (CGVS II, p. 21). U verwees in dit verband louter naar uw vrees dat uw echtgenoot in het geval van een (nieuwe) klacht bij de politie vervolgens voor problemen zou zorgen voor uw broers (CGVS II, p. 21). Een dergelijke uitleg kan door het CGVS echter niet weerhouden worden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Tot slot blijkt eveneens dat u nooit enige poging heeft ondernomen om het advies of de hulp van een advocaat in te winnen i.v.m. uw situatie. Evenmin vroeg u hulp aan uw vriendin F.(...) om via haar eventueel een advocaat in te schakelen (CGVS, p. 19). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. Tevens blijkt uit diezelfde informatie dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penalisieren. Macedonië werkt ook nationale strategieën uit om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's. Er zijn in Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. U verklaarde niet op de hoogte te zijn hiervan, en u stelde geen pogingen te hebben ondernomen om u hierover te informeren (CGVS, p. 19). De Macedonische overheid lanceerde of steunde verder reeds diverse campagnes om het publiek bewust te maken van de problematiek van huiselijk geweld en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en het geweld te melden aan de autoriteiten. Ook werden trainingen gegeven aan o.a. de politie, openbare aanklagers, rechters en andere publieke functionarissen om beter te kunnen omgaan met de materie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Macedonië opererende

veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekster, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, evenwel geheel in gebreke blijft.

3.3.3. Wat betreft de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “Medische attesten” en “Mediche fiche” omschreven documenten, stelt de Raad vast dat die stukken, net als de eveneens bijgevoegde en als “Afschrift van de reispas van verzoekster” en “Afschrift van de reispas van de zoon van verzoeker” aangeduide documenten, reeds eerder werden neergelegd.

Verzoekster laat echter de motivering van de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar met betrekking tot haar medische problematiek, welke niet ter discussie staat, op goede grond wordt overwogen dat “Wat betreft het feit dat u niet naar Macedonië terug kan omdat u lijdt aan epilepsie - zoals geattesteerd door de veelheid aan medische documenten die u neerlegde - en u hierdoor niet kan werken (CGVS I, p. 8 en 20) en daardoor economische problemen zou kennen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Deze medische en socio-economische problemen houden evenmin verband met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de in Macedonië beschikbare openbare gezondheidsinstellingen. Bovendien kreeg u omwille van uw medische aandoening een - weliswaar kleine - sociale uitkering vanwege de Macedonische autoriteiten (CGVS II, p. 15). Omdat u naliel een reeks nieuwe documenten aan te vragen bij een aantal overheidsdiensten, werd deze uitkering een viertal jaar geleden stopgezet (CGVS II, p. 15). Voorts dient te worden opgemerkt dat u in Macedonië - naast de hierboven reeds vermelde steun vanwege uw vriendin Fetije - een beroep kon doen op de nodige hulp en bijstand via uw familiaal netwerk in Macedonië, waaronder uw vader, uw ooms en uw tantes, die u respectievelijk bijstonden bij doktersbezoeken en/of het nodige geld leenden (CGVS II, p. 12) en de nodige inkopen (o.a. kleding) deden voor uw zoon (CGVS II, p. 15-16). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Macedonië, indien u daartoe de nodige demarches onderneemt, niet opnieuw bijstand vanwege de autoriteiten en hulp van uw familiale entourage zou kunnen krijgen.” Deze vaststellingen blijven, nu zij niet worden betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

Daarnaast voegt verzoekster verschillende (kopieën van) foto's bij haar verzoekschrift die ze in de “inventaris van de stavingsstukken” aanduidt als “foto's van huwelijk”. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet de minste toelichting geeft bij die foto's en de reden dat ze deze neerlegt, tonen zij louter verzoekster, op de meeste afbeeldingen in een bruidsjurk, en enkele andere personen, vermoedelijk haar echtgenoot en (schoon)familieleden en/of vrienden en kennissen. Deze foto's vormen echter niet het minste bewijs van de huiselijke problemen waarvan verzoekster in Macedonië het slachtoffer zou zijn (geweest), laat staan dat hieruit zou blijken dat het verzoekster dienaangaande aan hulp en/of bescherming van de Macedonische autoriteiten ontbeert.

3.3.4. Verzoekster brengt voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting van 27 juli 2018, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 juni 2018, voert de raadsman van verzoekende partij aan dat verzoekende partij ernstige psychologische problemen kent, gedwongen opgenomen werd in een psychiatrische instelling en de vrederechter van oordeel is dat zij niet naar haar land van herkomst kan worden uitgewezen. De raadsman van verzoekende partij legt ter zitting een aanvullende nota neer en bevestigt dat het kind van verzoekende partij bij een tante verblijft.

Op 1 augustus 2018 wordt aan verwerende partij een schriftelijk verslag gevraagd over de nieuwe elementen. Op 9 augustus 2018 wordt het schriftelijk verslag aan de Raad overgemaakt. Op 14 augustus 2018 wordt het schriftelijk verslag aan de verzoekende partij overgemaakt op haar gekozen woonplaats bij haar raadsman. Op 5 september 2018 keert de aangetekende zending terug met op de enveloppe o.a. “niet afgehaald”. Omdat op de enveloppe allerlei nummers staan geschreven en het woord “Charleroi”, beslist de Raad om op een zitting uitleg te vragen aan de raadsman van verzoekende partij. Op 19 september 2018 vraagt de raadsman van verzoekende partij inzage in het dossier en merkt dat één en ander fout is gelopen met de verzending van het schriftelijk verslag.

Ter terechtzitting van 21 september 2018, legt de raadsman van verzoekende partij een replieknota neer en licht hij toe wat er fout is gelopen bij de post.

De Raad is van oordeel dat de aangetekende zending met het schriftelijk verslag door de post aan het verkeerde adres werd bezorgd waardoor de raadsman van verzoekende partij het schriftelijk verslag nooit heeft ontvangen. *In casu* is er duidelijk sprake van overmacht.

Voorts stelt de raadsman van verzoekende partij dat zijn cliënte nog altijd opgevangen wordt in een gesloten centrum en stelt hij dat er ook een *9ter* werd ingediend. Hij verwijst tevens naar een soortgelijke zaak waarbij de Raad de verzoeker heeft erkend als vluchteling niettegenstaande er tevens een *9ter* werd ingediend.

De verwerende partij licht ter terechtzitting van 21 september 2018 haar schriftelijk verslag toe. In het schriftelijk verslag wordt het volgende gesteld:

“Verzoekster legt ter zitting van 27 juli 2018 een aanvullende nota neer en brengt hierbij een nieuw element ter kennis, namelijk een schrijven van de Procureur des Konings te Leuven van 6 juni 2018 en een vonnis van het Vredegerecht van het eerste kanton Leuven van 15 juni 2018 waarbij verzoekster gedwongen in observatie werd opgenomen.

Aan verweerder wordt gevraagd om deze nieuwe elementen te onderzoeken en de resultaten van dit onderzoek per schriftelijk verslag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te maken conform artikel 39/76, § 1, zevende lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt vooreerst dat in hoofde van verzoekster een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen werd op basis van de volgende motieven: i) Macedonië wordt beschouwd als een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980; ii) verzoekster toont niet aan dat zij geen beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische autoriteiten; iii) verzoekster niet alle redelijkerwijze van haar te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het

verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was; iv) verzoeksters epilepsie en economische problemen louter van socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen aangaande subsidiaire bescherming; v) verzoekster beschikte over toegang tot de openbare gezondheidsinstellingen, had de mogelijkheid een uitkering aan te vragen, en beschikt in Macedonië over een familiaal en sociaal netwerk dat haar ondersteunt met hulp en (financiële) bijstand.

Waar verzoekster nu een schrijven van de Procureur des Konings te Leuven en een vonnis van het Vredegerecht van het eerste kanton Leuven van 15 juni 2018 neerlegt, blijkt vooreerst dat het medisch verslag waarop dit schrijven en vonnis zich baseren en waarnaar verwezen wordt (medisch verslag van 5/06/2018) niet werd toegevoegd aan de neergelegde stukken. Uit het schrijven van de Procureur kan slechts worden afgeleid dat betrokkene zou lijden aan een geestesziekte manifesterend in gedesorganiseerd gedrag, onderliggende waanbeelden en fugue-gedrag, maar ontbreekt enig omstandig medisch verslag van hoe men tot deze medische diagnose gekomen zou zijn. Uit het vonnis van het Vredegerecht blijkt dat verzoekster op 19 april 2018 brandstichtte op haar kamer in het ziekenhuis, een incident dat kaderde in een post-epileptisch moment van verwardheid en dus gelinkt dient te worden aan haar reeds bestaande en in rekening gebrachte medische problemen. Wat de verdere ontwikkeling betreft wordt gesteld dat er sprake is van een duidelijke gedragsverandering en er thans een psychiatrisch toestandsbeeld weerhouden wordt dat echter verder dient te worden gedifferentieerd; een verdere behandeling met differentiatie is noodzakelijk en de correlatie met haar epileptische aanvallen dient te worden gekaderd. Uit dit vonnis blijkt dan ook dat het ziektebeeld van verzoekster geenszins vaststaat, dat verdere differentiatie nodig is en dat de correlatie tussen haar epilepsie, waaraan zij lijdt sinds haar tweede levensjaar, en de huidige ontwikkelingen nog onduidelijk is. Dit vonnis dateert van 15 juni 2018 en enige documenten van verdere opvolging of medische attesten alsook een definitieve diagnose van verzoekster ontbreken, waardoor geen uitspraak gedaan kan worden over de evolutie van verzoeksters toestand en dit vonnis en schrijven van de Procureur als momentopname beschouwd moeten worden.

Verzoekster weerlegt met deze documenten voorts geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Immers toont zij niet aan dat haar medische toestand haar zou belemmeren zich te beroepen op de hulp van en/ of bescherming door de Macedonische autoriteiten indien zij deze nodig zou hebben, noch dat zij hierdoor moeilijkheden zou ondervinden wat de toegang tot de autoriteiten betreft. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt immers dat zij reeds éénmaal klacht ging neerleggen bij de politie, dat zij haar verhaal kon doen, dit genoteerd werd en er een proces-verbaal werd opgesteld en dat verklaard werd dat de politie het nodige zou doen. Verzoekster toont niet aan dat haar geestestoestand dermate ernstig of verslechterd is of dat deze een dergelijke impact zou hebben op haar functioneren in de maatschappij dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om, indien zij dit nodig acht, opnieuw bescherming in te roepen en/of klacht neer te leggen bij de Macedonische autoriteiten. Bovendien dient te worden gewezen op het sociaal en familiaal netwerk waarover zij beschikt in Macedonië. In de beslissing werd het volgende hierover opgenomen: " (...)". Verzoekster toont met de bijgebrachte documenten niet aan dat zij niet meer over dit netwerk en de bijhorende hulp en bijstand beschikt, noch dat deze haar niet zouden kunnen bijstaan bij het verkrijgen van eventueel noodzakelijke bescherming en bijstand van de autoriteiten indien zij dit nodig acht. Waar in het vonnis verwezen wordt naar familie van verzoekster die eveneens in België verblijft, bevat dit geen verdere verklaringen over welke familieleden dit betreffen, maar vormt dit wel een indicatie dat verzoekster ook hier over een ondersteunend netwerk beschikt en zij nog steeds kan terugvallen op steun.

Voor het overige herhaalt verweerder dat de medische problemen van verzoekster voorts geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het vonnis van het Vredegerecht wordt verwezen naar een "nieuwe asielaanvraag opgestart om medische redenen" door verzoekster, waardoor vermoed kan worden dat zij eveneens een dergelijke aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend.

In conclusie meent verweerder dat de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing."

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij ter terechtzitting van 27 juli 2018 per aanvullende nota neergelegde documenten, met name een schrijven van het Parket van de procureur des Konings van Leuven van 6 juni 2018, waarbij op bevel van de procureur des Konings van 5 juni 2018

verzoekende partij werd opgenomen in de psychiatrische dienst UPC KU Leuven Campus Kortenberg, en een vonnis van het Vredegerecht van het eerste kanton Leuven van 15 juni 2018, waarin tot een gedwongen opname van verzoekende partij gedurende een periode van 40 dagen in een psychiatrische instelling in Luik wordt bevolen, geenszins van aard zijn een ander licht te werpen op de beschikking van 6 juni 2018, waarbij inzonderheid wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het haar in Macedonië met betrekking tot haar verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming vanwege de autoriteiten aldaar ontbreekt.

In voormelde beschikking wordt in dit verband vastgesteld als volgt:

“Zo gaat verzoekster niet of nauwelijks in concreto in op, minstens laat ze geheel na concrete en valabele argumenten aan te brengen die afbreuk zouden (kunnen) doen aan of een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot M.(...) I.(...) en het huiselijk geweld waarvan u het slachtoffer was, geen beroep kon / zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische autoriteiten, met wie u overigens zelf nooit problemen kende (CGVS p. 8-9), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van terugkeer naar Macedonië. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat deze geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet heeft gedaan. U verklaarde in dit verband dat u zelf éénmaal klacht ging neerleggen bij de politie, namelijk in het politiebureau van Bit Pazar (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verhaal kon doen, dat alles genoteerd werd en dat er een proces-verbaal werd opgesteld – dewelke u zelfs diende te ondertekenen – en dat de politie verklaarde dat ze het nodige zouden doen en u op de hoogte zouden houden (CGVS, p. 11). Hoewel de politie zei dat ze stappen zou ondernemen, hoorde u achteraf niets meer van hen (CGVS, p. 11) U deed echter zelf geen enkele poging om te informeren over welke stappen de politie allemaal ondernomen had (CGVS, p. 12). U stelde verder ook geen enkele andere pogingen te hebben ondernomen om klacht neer te leggen – noch voor de aanhoudende mishandeling waarvan u het slachtoffer werd, noch voor de doodsb bedreigingen die M.(...) soms uitte aan uw adres en dat van uw familie – of om elders bescherming te zoeken voor de problemen met uw echtgenoot (CGVS, p. 12 en 20). U deed evenmin enige poging om het gebrek aan optreden vanwege de politie n.a.v. uw eerste klacht aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Macedonië (CGVS, p. 17). U verklaarde in dit verband dat u niet wist waar u naartoe zou kunnen gaan. Bovendien verwees u naar het feit dat uw echtgenoot u- nadat hij ontdekt had dat u éénmaal klacht tegen hem had neergelegd - niet meer alleen liet buitenkomen (CGVS, p. 17) en dat u eigenlijk niet goed wist waar u precies zou moeten zijn hiervoor (CGVS II p. 20-21). Aan uw beweerde isolement in Macedonië kan echter weinig geloof worden gehecht, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u uw zoon soms ging afzetten aan school (CGVS II, p. 8), dat u ongeveer om de 20 dagen/elke maand gedurende 2 dagen/nachten samen met uw zoon bij uw familie op bezoek ging (CGVS II, p. 11), en dat u met uw beide ouders – en na het overlijden van uw moeder enkel nog met uw vader – éénmaal per maand op doktersconsultatie ging in het staatsziekenhuis van Skopje (CGVS II, p. 12). Bovendien beschikte u sinds minstens anderhalf jaar over een mobiele telefoon (CGVS II, p. 10-11). Daarnaast had u evenzeer op regelmatige basis contact met uw vriendin F.(...), die u op verschillende manieren ondersteunde (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 11 en 16). Bovendien blijkt uit uw vluchtrelaas dat u er zonder problemen in slaagde om samen met uw zoon het huis te verlaten, waarna u nog gedurende vijf dagen bij uw vriendin F.(...) in Tetovë verbleef (CGVS I, p. 20). U deed evenmin een poging om in die periode hulp te vragen van de Macedonische autoriteiten voor de problemen waarmee u geconfronteerd werd (CGVS I, p. 20). Gevraagd of u in geval van nieuwe problemen met uw echtgenoot een beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten, antwoordde u negatief (CGVS II, p. 21). U verwees in dit verband louter naar uw vrees dat uw echtgenoot in het geval van een (nieuwe) klacht bij de politie vervolgens voor problemen zou zorgen voor uw broers (CGVS II, p. 21). Een dergelijke uitleg kan door het CGVS echter niet weerhouden worden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Tot slot blijkt eveneens dat u nooit enige poging heeft ondernomen om het advies of de hulp van een advocaat in te winnen i.v.m. uw situatie.

Evenmin vroeg u hulp aan uw vriendin F.(...) om via haar eventueel een advocaat in te schakelen (CGVS, p. 19). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. Tevens blijkt uit diezelfde informatie dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Macedonië werkt ook nationale strategieën uit om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's. Er zijn in Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. U verklaarde niet op de hoogte te zijn hiervan, en u stelde geen pogingen te hebben ondernomen om u hierover te informeren (CGVS, p. 19). De Macedonische overheid lanceerde of steunde verder reeds diverse campagnes om het publiek bewust te maken van de problematiek van huiselijk geweld en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en het geweld te melden aan de autoriteiten. Ook werden trainingen gegeven aan o.a. de politie, openbare aanklagers, rechters en andere publieke functionarissen om beter te kunnen omgaan met de materie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekster, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, evenwel geheel in gebreke blijft."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen of die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

3.3. In het vonnis van het Vrederecht van het eerste kanton Leuven van 15 juni 2018 wordt - nadat een tiental dagen eerder verzoekende partij op bevel van het Parket van Leuven ter observatie in de psychiatrische dienst UPC KU Leuven Campus Kortenberg werd opgenomen (schrijven van de Procureur des Konings van 6 juni 2018) - geoordeeld dat *“In de gegeven omstandigheden dient dan ook besloten tot de gedwongen opname ter observatie van mevr. O. -verzoekende partij- in de hiernavolgende instelling”*, en beveelt de vrederechter dat *“(…) voornoemde O.H. voor een duurtijd van 40 dagen, die aanvangt vanaf 5 juni 2018 om 20.15u voor observatie zal blijven in de instelling Hôpital Petit Bourgogne te 4000 Luik, Professor Mahaimstraat 84”*. Rekening houdende met deze opgelegde termijn blijkt dat de periode van gedwongen opname van verzoekende partij inmiddels enige tijd achter de rug is. Uit een stuk van de sociaal assistente van het opvangcentrum (stuk 18 dossier) blijkt dat verzoekende partij werd opgenomen van 5 juni 2018 tot 19 juni 2018 in het psychiatrisch ziekenhuis van Kortenberg en van 19 juni 2018 tot 14 juli in het psychiatrisch ziekenhuis Petit Bourgogne in Luik.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij heden nog steeds in psychiatrische opname verblijft.

Voor genoemd Vrederecht was van oordeel dat verzoekende partij zich op datum van 15 juni 2018 in een toestand bevond zoals omschreven in de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke en dat als beschermingsmaatregel een periode van 40 dagen in een psychiatrische instelling aan de orde was en diende te worden gelast, dit gelet o.a. op verzoekende partij haar gedesorganiseerd en verward gedrag, zo leest men in het vonnis. Aangezien volgens de vrederechter een verdere behandeling van verzoekende partij zich opdrong, waarbij luidens het vonnis een verdere differentiatie noodzakelijk is en de correlatie met haar epileptische aanvallen waarvoor zij anti-epileptica dient te nemen, en gelet op het feit dat blijkens het vonnis verzoekende partij geenszins op vrijwillig basis wenst(e) opgenomen te worden en zij hierin gesteund wordt door haar familie die eveneens in België verblijft, was er, aldus het Vrederecht, geen alternatief voor de gedwongen opname. *“Dit is trouwens des te meer het geval daar betrokkene naar haar thuisland (Macedonië) wil terugkeren, hoewel zij recent nog een nieuwe asielaanvraag heeft opgestart om medische redenen”*, zo staat te lezen in het vonnis, waar voorts nog wordt gesteld: *“Tenslotte is ook aan het gevaarscriterium voldaan. In dit verband mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat mevr. O. niettegenstaande haar toestand op impulsieve wijze naar Macedonië wilt terugkeren, samen met haar 10-jarig zontje”*.

Uit het vonnis blijkt dat het Vrederecht van het eerste kanton Leuven van oordeel was dat als beschermingsmaatregel een gedwongen observatie van verzoekende partij in een psychiatrisch ziekenhuis aan de orde was, hetgeen conform artikel 4 van voornoemde wet van 1990 bij rechterlijke beslissing werd gelast. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt wordt evenwel nergens in het vonnis gesteld dat de behandeling van verzoekende partij haar psychische en medische problemen verder (in de toekomst) in België moet gebeuren en dat zij niet naar haar land van herkomst kan worden uitgewezen. De beslissing van de vrederechter betreft louter een tijdelijke beschermingsmaatregel in hoofde van verzoekende partij, genomen overeenkomstig (de bepalingen van) de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke.

De Raad benadrukt dat medische/psychische problemen, zoals diegene waar verzoekende partij mee te kampen heeft, op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische problemen kan een aanvraag worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoekende partij overigens reeds heeft gedaan. Haar verzoek werd evenwel ongegrond bevonden, een beslissing waartegen verzoekende partij een annulatieberoep indiende, hetgeen evenwel niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure (RvV 223 774).

3.4. Uit niets blijkt, bij gebrek ook aan medische attesten die enige aanwijzing in die zin zouden bevatten, dat verzoekende partij ingevolge haar medische/psychische situatie voor haar ingeroepen problemen, en bij eventuele problemen in de toekomst betreffende het huiselijk geweld vanwege haar agressieve echtgenoot M.I., geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Macedonische autoriteiten. Dit blijkt nergens uit en kan op generlei wijze uit een van de eerder door verzoekende partij bijgebrachte documenten worden afgeleid. In het schriftelijk verslag van 9 augustus 2018 wordt door verwerende partij op goede grond opgemerkt dat niet wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij haar geestestoestand dermate ernstig of verslechterd is dat deze een dergelijke impact zou hebben op haar functioneren in de maatschappij dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om, indien nodig, opnieuw bescherming in te roepen en/of klacht neer te leggen bij de

Macedonische autoriteiten. Verzoekende partij (haar raadsman) brengt geen concrete en valabele elementen aan die vermogen hier afbreuk aan te doen of er een ander licht op te werpen.

Bovendien dient er in dit verband opnieuw op gewezen dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen in Macedonië over een familiaal netwerk beschikt, waaronder haar vader, ooms en tantes, op wie zij (de periode) voor haar vlucht uit haar land van herkomst een beroep kon doen voor de nodige hulp en bijstand. Zo stonden ze haar o.a. bij bij doktersbezoeken en/of leenden ze het nodige geld. Uit niets blijkt en op generlei wijze wordt aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij haar familie in Macedonië en/of haar vriendin F., op wiens steun ze de periode voor haar vertrek uit Macedonië eveneens kon rekenen, haar niet zouden kunnen en/of willen bijstaan om de problemen met haar echtgenoot M.I. aan te kaarten bij en beroep te doen op de hulp en/of bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten.

Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoekende partij ook hier in België op hulp van haar familie kan terugvallen, zoals onder meer een tante bij wie haar zootje hier verblijft.

Hetgeen in de beschikking van 6 juni 2018 omtrent de beschermingsmogelijkheden voor verzoekende partij in haar land van herkomst Macedonië werd vastgesteld, blijft derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, onverminderd gehandhaafd. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die deze en de overige in de voormelde beschikking opgenomen gronden ontcrachten of weerleggen.

3.5. In de mate verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal, en derhalve ook van de Raad, in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overigens ligt er geen verwijderingsmaatregel voor en doet de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel.

Tot slot kan met betrekking tot verzoekende partij haar verwijzing naar een soortgelijke zaak waarbij de Raad de verzoeker zou hebben erkend als vluchteling niettegenstaande er tevens een 9ter werd ingediend, worden opgemerkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS